

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **ELDORET, s.r.o.**, sídlem Na Vrškách 174, Praha 5, zast. Mgr. Vítem Bavorem, advokátem, sídlem Novomlýnská 3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2013, č. j. 1469/560/13, 56646/ENV/13,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 14. 8. 2013, č. j. 1469/560/13, 56646/ENV/13, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám Mgr. Víta Bavora, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Havlíčkův Brod (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 13. 9. 2010, č. j. ČIŽP/46/OOP/SR01/0916601.024/10/HPP, tak, že byla žalobci uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč za správní delikt podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), kterého se dopustil intenzivní pastvou ovcí realizovanou ve vegetačním období roku 2009 až do 4. 8. 2009 ve zvláště chráněném území přírodní rezervace Kamenná trouba. Prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno v části, v níž byla žalobci uložena povinnost zaplatit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 6. 2012, č. j. 11 A 77/2011-56, předchozí rozhodnutí žalovaného v téže věci zrušil pro nepřezkoumatelnost.

Dle tvrzení žalobce žalovaný nerespektoval kasační rozsudek městského soudu a ani jeho druhé rozhodnutí ve věci není dostatečně odůvodněno, neboť se žalovaný nevypořádal se závazným právním názorem soudu o absenci identifikace pozemků, úvah o právních účincích stanovisek orgánu ochrany přírody a krajiny ze dne 26.4.2004 a ze dne 21.6.2005, o právních účincích poskytnutí dotace a nepřipustnosti použití přitěžující okolnosti spasení vrby plazivé, které je však předmětem jiného řízení.

Žalovaný nezpochybnil, že orgán ochrany přírody dal souhlas s provedením agroenviromentálního opatření, které zahrnovalo pastvu ovcí, avšak uvedl, že se tento souhlas netýkal půdního bloku č. 0503/4, na němž žalobce pastvu prováděl. Žalobce však tvrdí, že se jednalo o těžce půdní bloky, neboť mezi léty 2004 a 2005, kdy byly souhlasy uděleny, a rokem 2009 došlo k jejich přečíslování. Žalovaný tedy opětovně nepostavil najisto, kde přesně pastva ovcí probíhala a zda se jednalo o pozemky, které byly součástí agroenviromentálního opatření, k němuž dal orgán ochrany přírody souhlas. Žalobce má tedy za to, že byl oprávněn pastvu provádět až do okamžiku, kdy mu pastva byla zakázána rozhodnutím ze dne 24. 8. 2009. Žalobce má za to, že souhlasy s provedením agroenviromentálních opatření byly dostatečné a že žádný jiný souhlas k provádění pastvy nepotřeboval. Vyjádření Krajského úřadu Kraje Vysočina, v nichž úřad upozorňoval žalobce, že pastvu provádět nesmí, považuje žalobce v kontextu výše uvedeného za nerozhodná.

Dále žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou porušení principu právní jistoty žalobce mu vzniklé vydáním souhlasů orgánu ochrany přírody v roce 2004 a 2005.

Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a pro porušení žalobcova legitimního očekávání.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Zrekapituloval závěry prezentované v napadeném rozhodnutí, tedy že žalobce prováděl intenzivní pastvu ovcí v rozporu se zákazem platným na území přírodní rezervace Kamenná trouba. V důsledku zakázané činnosti došlo k devastaci příslušného území, za něž žalobce nese objektivní delikttní odpovědnost. Souhlas orgánu ochrany přírody udělený v rámci žádosti o zařazení do agroenviromentálního opatření nemůže nahradit povolení výjimky ze zákazu, kterou Okresní úřad v Havlíčkově Brodě žalobci nepovolil svým rozhodnutím ze dne 15. 8. 2001. Dotace, které žalobce obdržel od SZIF byly určeny na kosení, avšak žalobce své závazky plynoucí z dotace porušil a místo seče území zničil pastvou ovcí. Sníženou pokutu ve výši 100.000,- Kč považoval žalovaný za adekvátní, přiměřenou a nelikvidační. Žalovaný je toho názoru, že pro definici jednání žalobce postačuje specifikace parcelních čísel pozemků, na nichž pastva probíhala. Odkaz na půdní bloky je nadbytečný, neboť jejich čísla se v minulosti měnila.

Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Dle čl. 1 vyhlášky Okresního úřadu v Havlíčkově Brodě o zřízení přírodní rezervace Kamenná trouba ze dne 1.6.1994 jsou pozemky par.č. 1861 a 1865 součástí území přírodní rezervace. Dle čl. 6 odst. g) části II vyhlášky na území přírodní rezervace je pastva a chov zvířat „vázána“ na předchozí souhlas orgánu ochrany přírody okresního úřadu (§ 44 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny).

Rozhodnutím Okresního úřadu v Havlíčkově Brodě ze dne 15. 8. 2001, č. j. 7319/01/OP-D, žalobci byla povolena výjimka ze zákazu pastvy ovcí na některé pozemky v přírodní rezervaci Kamenná trouba od roku 2001-2016; pro pozemky parc. č. 1861 a 1865, na nichž se měl žalobce dopustit deliktního jednání, však výjimka výslovně povolena nebyla, neboť plochy pozemků patří mezi botanicky nejcenějším plochám přírodní rezervace, kde by pastva ovcí způsobila nežádoucí změny v charakteru a druhovém složení. Správní orgán dále konstatoval, že do budoucna nelze s pastvou na pozemcích počítat z důvodu vyloučení úpravy vodních poměrů takto trvale podmačených pozemků.

Na základě místního šetření provedeného dne 4. 8. 2009 Krajský úřad Kraje Vysočina vydal dne 24. 8. 2009 rozhodnutí č. j. KUJI 64457/2009 OZP 563/2008/Kra, kterým žalobci nařídil okamžité ukončení pastvy.

Dne 15. 9. 2009 správní orgán I. stupně zahájil se žalobcem řízení o spáchání správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny. Ze sdělení Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“) ze dne 3. 3. 2010 plyne, že žalobce je uživatelem půdního bloku č. 680-1100 0503/4. Na něj v roce 2009 čerpal řadu dotací, a to včetně dotace na titul ošetřování travních porostů. Obdobné závěry plynou z vyřízení žádosti o informace správního orgánu I. stupně ze dne 9. 3. 2010.

Výrokem I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 9. 2010, č. j. ČIŽP/46/OOP/SR01/0916601.024/10/HPP, byla žalobci uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč za správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny a § 34 odst. 1 písm. f) zákona č. 114/1992 Sb., kterého se měl žalobce dopustit pastvou ovcí na území přírodní rezervace Kamenná trouba, a to na pozemcích půdního bloku 0503/4, tedy na parcele č. 1862 KN (dle PK č. 1861, 1862 a 1866), k. ú. Lipnice nad Sázavou. Výrokem II. byla žalobci uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč dle ustanovení § 88 odst. 2 písm. d) zákona za zničení populace vrby plazivé nepovolenou pastvou na dotčených pozemcích, čímž také žalovaný porušil § 49 zákona.

Žalovaný o odvolání žalobce původně rozhodl rozhodnutím ze dne 16. 2. 2011, č. j. 2712/560/10 95112/ENV/10, jímž výrok I. prvostupňového rozhodnutí změnil tak, že upřesnil popis skutku, a výrok II. o uložení pokuty ve výši 80.000,- Kč žalovaný zrušil z důvodu neurčitosti výroku spočívající v nedostatečném zjištění množství zničených jedinců vrby plazivé a věc byla v tomto rozsahu vrácena České inspekci životního prostředí k novému projednání.

Uvedené rozhodnutí žalovaného však bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2012, č. j. 11 A 77/2011-56, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Městský soud ve svém rozhodnutí mimo jiné zavázal žalovaného, aby zaujal právní názor k relevanci souhlasů, které orgány ochrany přírody udělily se zařazením některých pozemků, které žalobce užíval, do agroenvironmentálních opatření. Žalovaný měl také postavit najisto, kterých pozemků, respektive půdních bloků se tato opatření týkala, a zda se jedná o pozemky, na nichž prováděl pastvu žalobce.

Rozhodnutím ze dne 14. 8. 2013, č. j. 1469/560/13, 56646/ENV/13, které je předmětem soudního přezkumu nyní, žalovaný výrok I. prvostupňového rozhodnutí změnil tak, že žalobci uložil „*pokutu ve výši 100.000,- Kč za protiprávní jednání podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., kterého se společnost dopustila tím, že intenzivní pastvou, realizovanou ve vegetačním období roku 2009 až do 4.8.2009, vykonávala ve zvláště chráněném území přírodní rezervace „Kamenná Trouba“ činnost zakázanou podle § 34 odst.*

1 písm. f) citovaného zákona, když pastvou ovčí bez předchozího souhlasu orgánu ochrany přírody, realizovanou na pozemcích pozemkového katastru na parcelách č. 1861 a 1865 (KN 1862)....změnila dochované přírodní prostředí v rozporu s bližší ochrannou podmínkou přírodní rezervace, stanovenou čl. 6 písm. g) vyhlášky o zřízení přírodní rezervace Kamenná trouba, vydané Okresním úřadem v Havlíčkově Brodě dne 1.6.1994, dle níž je pastva zvířat na území přírodní rezervace vázána na souhlas orgánu ochrany přírody...V důsledku zakázané činnosti došlo k devastaci dotčeného území, spočívající v jeho vysoké eutrofizaci, a ve smyslu § 49 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. k nepovolenému poškozovánízvláště chráněnému druhu rostlin vrby plazivé ... “

Ve výrokem tak žalovaný upřesnil popis skutku a zároveň omezil delikt ní jednání žalovaného, jestliže předmětem sankcionovaného jednání byla pouze pastva na pozemcích par. č. 1861 a 1865 PK, nikoli také původně sankcionovaná pastva na pozemku par.č. 1862 PK. Žalovaný v odůvodnění neuvedl důvody změny vymezení delikt ního jednání žalobce, avšak lze dovodit, že změna je dána závěrem žalovaného o výslovném zákazu pastvy ovčí rozhodnutím Okresního úřadu v Havlíčkově Brodě ze dne 15. 8. 2001, č. j. 7319/01/OP-D, pro pozemky parc. č. 1861 a 1865.

V obsáhlém odůvodnění rozhodnutí žalovaný vyložil, že souhlasy udělené orgánem ochrany přírody k zařazení pozemků do agroenvironmentálního opatření považuje za irelevantní, neboť je nelze zaměnit s povolením výjimky ze zakázané činnosti v přírodní rezervaci. Navíc souhlasy, které byly žalobci dány v letech 2004 a 2005, se netýkaly půdního bloku č. 0503/4, na němž se žalobce dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. Naopak rozhodnutím Okresního úřadu v Havlíčkově Brodě ze dne 15. 8. 2001 pastva nebyla povolena s platností až do roku 2016. Žalovaný též odkazuje na několik dopisů a vyjádření Krajského úřadu Kraje Vysočina z let 2007 – 2010 adresovaných žalobci, v němž bylo žalobci sděleno, že pastva není na předmětných pozemcích povolena. Žalobce tedy pastvu prováděl bez souhlasu orgánu ochrany přírody, a tím se dopustil správního deliktu, který mu byl kladen za vinu. Pokuta ve snížené výši 100.000,- Kč je zcela přiměřená, nemůže mít pro žalobce likvidační dopad a představuje toliko 5 % z maximální možné výše pokuty.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 88 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně přírody a krajiny *orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2.000.000,- Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že nedovoleně zasahuje do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů rostlin.*

Podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona *orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2.000.000,- Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.*

Podle § 88 odst. 3 zákona *při stanovení výše pokuty se přihlíží k závažnosti protiprávního jednání a k rozsahu hrozící nebo způsobené újmy ochraně přírody a krajiny.*

Podle § 34 odstavec 1 písmeno f) zákona *je na celém území přírodních rezervací zakázáno měnit dochované přírodní prostředí v rozporu s bližšími podmínkami ochrany přírodní rezervace.*

Podle § 44 odstavec 3 zákona *v bližších ochranných podmínkách zvláště chráněných území lze vymezit činnosti a zásahy, které jsou vázány na předchozí souhlas orgánu ochrany přírody.*

Podle § 49 odstavec 1 zákona *zvláště chráněné rostliny jsou chráněny ve všech svých podzemních a nadzemních částech a všech vývojových stádiích; chráněn je rovněž jejich biotop. Je zakázáno tyto rostliny sbírat, trhat, vykopávat, poškozovat, ničit nebo jinak rušit ve vývoji. Je též zakázáno je držet, pěstovat, dopravovat, prodávat, vyměňovat nebo nabízet za účelem prodeje nebo výměny.*

Soud žalobu posoudil následovně.

Žalovaný respektoval pokyny městského soudu uvedené v předchozím kasačním rozsudku potud, že vyložil, z jakého důvodu považuje souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny s prováděním agroenvironmentálních opatření za irelevantní pro posouzení viny žalobce. Dle názoru žalovaného nemůže souhlas s agroenvironmentálním opatřením nahradit souhlas vydaný podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Takovou úvahou se žalovaný implicitně vypořádal i s odvolací námitkou žalobce týkající se porušení principu právní jistoty, neboť pokud souhlas žalobci udělen nebyl, nelze tvrdit, že rozhodnutím žalovaného bylo zasaženo do neexistujícího právního stavu.

Žalobce se měl dopustit správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny, kterého se právnická osoba dopustí tím, že „*vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu*“. Je zřejmé, že pastva zvířat na území přírodní rezervace Kamenná trouba zakázána byla (viz. čl. 6 písm. g) vyhlášky Okresního úřadu v Havlíčkově Brodě ze dne 1. 6. 1994). K provádění pastvy na území této přírodní rezervace tedy žalobce potřeboval souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny ve smyslu § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění do 31. 12. 2006, respektive závazné stanovisko ve smyslu § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění od 1. 1. 2007.

Z žalobcem předložené Žádosti o změnu zařazení do opatření Ošetřování travních porostů a deklarace pozemků pro Agroenvironmentální opatření B. Ošetřování travních porostů vyplývá, že orgán ochrany přírody „*souhlasil se zvolenými managementy na plochách travních porostů v ZCHÚ, na které je požadována dotace (žalobcem) v rámci titulu Ošetřování travních porostů*“, tedy že v žádosti uvedená kategorizace pozemků – pastvin odpovídá skutečnému stavu. Orgán ochrany přírody v rámci dotačního řízení nevystupoval v postavení orgánu povolující určitou činnost (zde pastvu), nýbrž pouze jako garant správnosti tvrzení uvedených žalobcem v žádosti a tedy i splnění jedné z podmínek poskytnutí dotace za plnění agroenvironmentální opatření dle nařízení vlády č. 242/2004 Sb., o podmínkách provádění opatření na podporu rozvoje mimoprodukčních funkcí zemědělství spočívajících v ochraně složek životního prostředí. Přestože orgán ochrany přírody v dotačním řízení potvrdil kategorizaci využití dotčených pozemků pro pastvu ve zvláště chráněném území dle zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, nelze takové stanovisko orgánu ochrany přírody považovat za souhlas s touto činností (pastvou jako takovou) ve smyslu § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny. Poskytnutí dotace na údržbu travních porostů přírodní rezervace pastvou je zcela

bez právních účinků na zákonnost provádění samotné činnosti, která je předmětem dotace. Při poskytování dotace Státní zemědělský intervenční fond neposuzoval soulad činnosti žalobce (ošetřování porostů pastvou) s jinou veřejnoprávní povinností žalobce, tedy zda žadatel disponuje souhlasem dle § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny. Jedná se o zcela samostatná řízení s odlišným předmětem řízení. Pokud stanovisko orgánu ochrany přírody pro SZIF neobsahuje souhlas s činností, nýbrž pouze s kategorizací dotčených pozemků, je vyloučeno, aby žalobci vzniklo legitimní očekávání, které je v rozporu s obsahem takového stanoviska. Označení pozemku přírodní rezervace jako pastvina a poskytování dotace na ošetřování takových pozemků pastvou nezakládá oprávnění uživatele pozemků s nimi nakládat bez souhlasu dle § 44 odstavec 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Zejména pokud předchozí žádosti žalobce o udělení výjimky ze zákazu pastvy na dotčených pozemcích nebylo vyhověno a žalobce si tak byl zcela vědom skutečnosti, že potřebuje pro pastvu na příslušných pozemcích získat povolení podle zákona o ochraně přírody a krajiny.

Žalobce tedy souhlasem, který by mu obecně umožňoval provádět pastvu na území přírodní rezervace Kamenná trouba, nedisponoval. Jelikož i přesto pastvu v přírodní rezervaci prováděl, naplnil formální znaky skutkové podstaty podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny.

Vzhledem k výše uvedenému závěru o absenci účinků stanoviska orgánu ochrany přírody v dotačním řízení na posouzení protiprávnosti jednání žalobce, nebyl žalovaný povinen provést zjištění o přečíslování půdních bloků evidovaných ve veřejném registru půdy, neboť i kdyby dotčené pozemky parc. č. 1861 a 1865 byly předmětem agroenvironmentálního opatření (B. Ošetřování travních porostů), takové zjištění by nemělo vliv na posouzení protiprávnosti jednání žalobce. V rozsudku č. j. 11 A 77/2011-56 uvedený závazný právní názor soudu o povinnosti žalovaného postavit najisto, kterých pozemků se agroenvironmentální opatření týkalo, je nutné vykládat v souvislosti s tehdejší absencí úvah žalovaného o právní relevanci souhlasů orgánu ochrany přírody v dotačním řízení.

Dále žalovaný namítal, že se žalovaný nevypořádal se závazným názorem soudu, který v rozsudku č. j. 11 A 77/2011-56 žalovanému vytknul, že jako přítěžující okolnost použil skutečnost zapříčiněnou žalobcem („spasení vrby plazivé“), které však bylo předmětem jiného správního řízení. Poté co v rozsudku č. j. 11 A 77/2011-56 soud konstatoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného z důvodu nevypořádání se s odvolací námitkou identifikace místa (pozemku) deliktu a s tím související námitkou udělení „souhlasu“ s pastvou, soud uvedl: *„S uvedenými závěry nepochybně úzce souvisí i další, v žalobě namítaná okolnost, kterou je - podle názoru žalobce – neúměrná výše uložené pokuty. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že zdůvodnění konkrétní výše uložené pokuty je velmi obecné a nepostihuje zohlednění veškerých konkrétních okolností posuzované věci, zejména pokud jde o vztah ke konkrétní skutkové podstatě, jejíž znaky byly podle názoru správního úřadu naplněny. Jedná se o to, že žalovaný odvolací správní úřad změnil v odvolacím řízení výrok rozhodnutí správního úřadu prvního stupně tak, že druhá část původního výroku, týkajícího se jiné skutkové podstaty správního deliktu, se zřejmě stala předmětem samostatného řízení a rozhodnutí, avšak součástí odůvodnění výše uložené pokuty i nadále zůstaly skutečnosti, které se bezprostředně netýkají právě nyní posuzovaným rozhodnutím deklarovaného výroku o vině, když vážné poškození populace zvláště chráněného druhu rostliny – vrby plazivé – je právě předmětem řízení o deliktní odpovědnosti žalobce podle ustanovení § 88 odstavec 2 písmeno d/ zákona č. 114/1992 Sb. Žalovaný odvolací správní úřad však uvedenou skutečnost posoudil jako přítěžující okolnost při úvaze o výši sankce za správní delikt podle ustanovení § 88 odstavec 2 písmeno n/ téhož zákona. Obecně lze uvést, že správní úřad v odůvodnění rozhodnutí o uložení konkrétní sankce za správní delikt musí vyjádřit, v jakých konkrétních skutkových okolnostech spatřuje v posuzované věci*

porušení zákonem stanovených povinností a dále vyjádřit, jaká zákonná hlediska vzal v úvahu při vyhodnocení celkové činnosti delikventa z pohledu jím vyvíjené činnosti. “

K žalobní námitce o nepřiměřenosti uložené výše pokuty tak soud výše uvedeným rozsudkem konstatoval nepřezkoumatelnost úvah žalovaného o výši uložené pokuty a rozpor odůvodnění a vymezení předmětu řízení, jestliže poškození tohoto chráněného rostlinného druhu již nemohlo být předmětem řízení.

Dále soud uvedl, že „*Městský soud v Praze vzhledem k výše uvedeným závěrům dospěl k závěru, že žaloba byla zčásti podána důvodně, a proto postupoval podle ustanovení § 78 odst.1 s.ř.s. a zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost spočívající v nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí. “*

Jakkoli rozsudkem č.j. 11 A 77/2011-56 soud zrušil dle odůvodnění rozhodnutí žalovaného dle „*§ 78 odst.1 s.ř.s.... pro nezákonnost spočívající v nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí“*, z obsahu odůvodnění rozsudku vyplývá, že rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2011 bylo ve skutečnosti zrušeno pro nepřezkoumatelnost.

Otázka použití přitěžující okolnosti, když taková okolnost je předmětem jiného správního řízení, je ve skutečnosti posouzením zákonnosti rozhodnutí a to v rozsahu zásady zákazu dvojího přičítání případně zásady *ne bis in idem*. Takto však soud v rozsudku č.j. 11 A 77/2011-56 nepostupoval. Z rozsudku lze dovodit, že soud považoval odůvodnění obsahující skutečnosti vztahující se k odlišnému předmětu řízení před správním orgánem I. stupně za nepřezkoumatelné a uvedl v souvislosti s konstatováním nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, že zjištění „spasení vrby“ je uplatněno jako přitěžující okolnost, přestože zkáza populace vrby v daném místě je předmětem jiného správního řízení.

Žalovaný tak byl dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu o nesouladu předmětu řízení a odůvodnění nejen o výši sankce, ale i naplnění skutkové podstaty deliktu, proto měl žalovaný odstranit konstatovanou nepřezkoumatelnost. Mohl tak učinit tím, že poškození tohoto chráněného rostlinného druhu již neuvede jako přitěžující okolnost anebo vyložit proč by se v tomto konkrétním případě mohlo jednat přípustnou přitěžující okolnost, která by nebyla v rozporu s vymezením skutku v obou uvedených samostatných řízeních vedených proti žalobci. Žalovaný však takto nepostupoval, uvedl k této okolnosti v zásadě shodné odůvodnění jako v předchozím rozhodnutí zrušeném soudem. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný v části úvah o výši sankce uvedl, že výše pokuty „*jen z části odpovídá újmě způsobené ochraně přírody, když prokazatelně došlo k vážnému poškození populace vrby plazivé*“. Zároveň ve výroku rozhodnutí uvedl, že „*V důsledku zakázané činnosti došlo... k devastaci dotčeného území, spočívající v jeho vysoké eutrofizaci, a ve smyslu § 49 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. k nepovolenému poškozovánízvláště chráněnému druhu rostlin vrby plazivé ...*“ . Z uvedeného vyplývá, že žalovaný opět při určení výše pokuty přihlédl k poškození vrby plazivé. Žalovaný devastaci vrby sice nezmínil výslovně jako přitěžující okolnost, avšak v kontextu s formulací výroku rozhodnutí lze tuto skutečnost vnímat výlučně jako přitěžující kritérium, jestliže dané zjištění žalovaný uvedl v části odůvodnění týkající se výše uložené pokuty a neuvedl, že by se jednalo o polehčující okolnost.

Vzhledem k tomu, že ve věci deliktního jednání žalobce v lokalitě Kamenná trouba zdejší soud zrušil již tři správní rozhodnutí žalovaného, se soud obiter dictum vyjádřil také k otázce naplnění zásad zákazu dvojího přičítání v posuzované věci.

Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 18.4.2012, č. j. 2384/560/11 94141/ENV/11, bylo změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 21.10.2011, č. j. ČIŽP/46/OOP/SR01/0916601.047/11/HPP, o uložení pokuty žalobci ve výši 80 000,- Kč podle § 88 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně přírody a krajiny za to, že ve vegetačním období roku 2009 až do 4.8.2009 v důsledku nepovolené pastvy na pozemku par.č. 1862 v k.ú. Lipnice nad Sázavou zničil zbytkovou populaci čítající minimálně 4 jedince vrby plazivé (*Salix repens*) zařazené do kategorie ohroženého druhu. Žalovaný ve výše uvedeném rozhodnutí změnil výrok České inspekce životního prostředí tak, že protiprávního jednání se žalobce dopustil tím, že nepovolenou dlouhodobou intenzivní pastvou ovcí, prováděnou v letech 2005 až 2009 na pozemcích par.č. 1862 (PK par.č. 1861, 1862, 1865) a par.č. 1866 způsobil vymizení, a tedy zničení populace vrby plazivé, čítající dle mapování biotopů soustavy Natura 2000 několik desítek exemplářů (cca 30 – 40 vzrostlých keřků) lokalizovaných na pozemku par.č. 1862 (PK par.č. 1861 a 1862), čímž porušil povinnost dle § 49 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 8 A 76/2012-46 ze dne 16.6.2016 bylo výše uvedené rozhodnutí Ministerstva životního prostředí zrušeno pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem spočívající v rozšíření rozsahu deliktního jednání (určení doby trvání deliktního jednání) v odvolacím řízení.

Za nepovolenou pastvu ovcí na pozemku pozemkového katastru par.č. 1861 a 1865 ve vegetačním období roku 2009 až do 4.8.2009 tak byla žalobci uložena pokuta 100.000,-Kč dle § 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny za činnost – pastvu ovcí ve zvláště chráněném území, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu, kdy bylo přihlédnuto ke spasení vrby a zároveň uložena pokuta 80.000,-Kč dle § 88 odst. 2 písm. d) zákona za nedovolený zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů rostlin spočívající ve zničení populace vrby.

Jak vyplývá z čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a též z čl. 4 protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, nikdo nesmí být za totožný skutek potrestán vícekrát.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 10. 2. 2011, č. j. 9 As 67/2010-74, a ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, podstatným rysem stíhaného skutku je též následek jednání; totožným jednáním totiž může dojít k zasažení odlišných zájmů chráněných správním právem trestním, a tedy k různým následkům. Je-li někdo dvěma správními rozhodnutími odsouzen za totožné jednání, avšak za odlišné škodlivé následky, není zachována totožnost skutku, a proto se nejedná o porušení zásady *ne bis in idem*. V rámci výkonu veřejné správy je totiž běžné, že jsou správní delikty na různých úsecích stíhány odděleně, a to často různými správními orgány. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožnil též v nedávném rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014-25 (č. 3251/2015 Sb. NSS).

Ust. § 88 odst. 2 písm. b), n) zákona o ochraně přírody a krajiny stanoví skutkové podstaty dvou samostatných správních deliktů s odlišnými chráněnými zájmy. Přestože jde o tentýž úsek státní správy a tentýž správní orgán zákonem chráněný zájem je rozdílný,

v případě písm. b) je tím zájem na ochraně zvláště chráněných druhů rostlin a písm. n) ochrana zvláště chráněných území prostřednictvím regulace činnosti zde prováděné.

„Zásadu zákazu dvojího přičítání nelze aplikovat na skutkové podstaty správních deliktů, u nichž pojmově nelze rozlišovat určitou minimální (základní, typovou) intenzitu, nezbytnou pro naplnění zákonných znaků dané skutkové podstaty, a zbývající (vyšší, kvalifikovanou) intenzitu, kterou by bylo možno zohlednit jako okolnost přitěžující či polehčující při určení konkrétní výše pokuty“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.08.2012, č.j. 4 Ads 114/2011 – 105). V dané věci se však jedná o dva samostatné správní delikty, proto pokud je spasením vrby naplněn znak skutkové podstaty dle 88 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně přírody a krajiny nelze danou skutečnost (spasení vrby) použít zároveň jako přitěžující okolnost při určení výše pokuty u dalšího deliktu dle 88 odst. 2 písm. n) zákona o ochraně přírody a krajiny.

Na základě uvedeného soud konstatuje, že žalovaný postupoval v rozporu s § 78 odst. 5 s. ř. s., protože nerespektoval právní názor vyjádřený v rozsudku č.j. 11 A 77/2011-56, proto soud rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro vady řízení zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Dle § 76 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným.

Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v řízení úspěšný, a tak mu oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce předně uhradil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč. Další žalobcovy náklady tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a podání návrhu ve věci samé. Dle ustanovení § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3.100,- Kč (2 x 3.100 = 6.200). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (2 x 300 = 600). Odměna advokáta tak celkem činí 6.800,- Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8.228,- Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy žalobci vznikly náklady ve výši 11.228,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. května 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková